

In quibus verbis obiter etiam animadverto, quomodo Augustinus efficaciam gratiæ, non in prædeterminatione physica, sed in modo vocationis constituit; nam, si in physica prædeterminatione constitueret, cum quacumque vocatione quodlibet induratum cor posset Deus efficaciter determinare quo vellet. Deinde etiam animadverto posse hominem interdum ita esse dispositum, ut nulla ordinaria vocatione convertendus sit. Unde non est inconueniens, quod potuerit Deus, illa conditionata scientia, de aliquo prævidere non esse convertendum omnibus auxiliis ordinariis gratiæ; tamen, quia præter hæc auxilia potest Deus infinitis modis hominem adjuvare et vocare, ideo simpliciter fieri non potest quin præcognoscat Deus plures gratias, seu auxilia quibus de facto converteret hominem, si vellet illa præstare. Quod a fortiori patet, quia, si Deus sinat hominem tentari a dæmone omnibus modis quibus ille novit et potest ipsum tentare, impossibile est ut sola libertate homo ei resistat, sed infallibile erit ut aliquo modo tentationis cadat; sed multo est potentior divina gratia, et plures modos novit Deus inclinandi et trahendi voluntatem, ut bonis consentiat; ergo non est contingens ut ex tot gratiæ auxiliis et vocationibus non præcognoscat aliqua, cui homo consensurus sit.

Quod si quis mordicus contendat totam hanc impossibilitatem solum esse moralem, atque adeo non implicare contradictionem quod oppositum accidat, cum simpliciter loquendo ex libertatis usu pendeat, ideoque simpliciter admittendum esse, posse ita accidere, metaphysice seu logice loquendo, respondetur totum hoc verum esse, nullumque inde sequi inconueniens. Nam si, per impossibile, admitteremus aliquam voluntatem futuram fuisse tam pravam, ut omnibus temporibus et momentis resituta esset cuicumque vocationi, quantumvis potentissimæ, inde nihil sequitur contra divinam omnipotentiam, sed solum sequitur voluntatem vere ac proprie manere liberam, posita quacumque Dei vocatione, quod verissimum est. Et consequenter sequitur, data illa hypothese, Deum non posse talem voluntatem efficaciter et libere convertere, quam præsupponitur cognovisse restitutam semper, si liber usus ei concedatur, posset famen illam convertere quo vellet, impediendo libertatis usum. Et in hoc divina omnipotentia satis ostenditur. Tamen illa hypothesis, ut dixi, simpliciter impossibilis est.

17. *Ad tertiam.* — Ad tertiam, quod ad præscientiam attinet, verum est æque esse infallibile apud Deum, hominem esse operaturum bene moraliter cum hac occasione, vel naturali repræsentatione talis objecti, sicut est infallibile consensurum, si supernaturaliter tali modo vocetur. Imo in actibus malis est eadem infallibilitas ex parte præscientiæ, ut constat ex paritate rationis, et dicitur latius infra, l. 4. Ex parte vero divinæ voluntatis, non est eadem ratio, saltem quoad actus malos; quia, cum Deus præscit hominem peccaturum si in tali occasione constituatur, non vult ipsum in ea constitui ut peccet, sed vult aut sinit in ea constitui propter aliquem bonum finem, permittendo ut peccet. At vero respectu actuum bonorum, maxime supernaturalium, vult hominem constituere in ea opportunitate, in qua est bene operaturus, ex affectu et intentione ipsius bonæ operationis. Et ideo, quando illa operatio est supernaturalis, quia vocatio ad illam, et opportunitas eam perficiendi, provenit ex speciali providentia gratiæ, et ex peculiari intentione divina, ut c. 16 explicabitur, dicitur esse ex vocatione efficaci; quando vero morale opus bonum est tantum ordinis naturæ, provenire potest a sola generali providentia Dei absque illa specialiori præmotione, aut prædefinitione divina, ut constat ex dictis in libr. 2; ideo non tribuitur illa operatio speciali efficaciæ vocationis aut excitationis divinæ ad tale opus.

Concedo tamen fuisse peculiare beneficium Dei, quod ex certa scientia et prævisione aliquem hominem creaverit sub ea rerum dispositione et administratione, in qua novit habiturum occasiones bene operandi potius quam male. Sed, si tota hæc bonitas sistat in ordine naturali, illud non potest dici beneficium gratiæ præcise consideratum, sed pertinet ad beneficium naturæ. Sicut, quod Deus ita disposuerit causas naturales, ut ex eis hic homo producat potius quam alius, qui nunquam erit, vel quod producat sanus, et integer, vel robustus, cum alter concipiatur æger, alter mutilus, alter debilis, peculiare Dei beneficium est; non tamen gratiæ, sed naturæ, si per se ac præcise consideretur, prout nunc loquimur. Sic igitur illud etiam est beneficium naturæ, quamvis in eo ordine tanto majus sit, quanto bona honesta superant utilia. Quocirca, quamvis demus quodlibet bonum opus esse peculiare beneficium Dei, non ideo sequitur esse ex speciali auxilio gratiæ; nam illa occasio, vel repræsentatio objecti moven-

tis ad actionem moralem bonam, ex communi providentia et generali influxu provenit; quæ licet non sint debita simpliciter, tamen, supposita prima dispositione generalium causarum universi, debita est eo modo quo cuicumque causæ naturali debetur concursus, supposita applicatione passi; quamvis illa applicatio non fuerit tali agenti debita, nisi supposito communi cursu et ordine causarum naturalium.

18. *Ad quartam.* — Ad quartam difficultatem respondetur: si per efficaciam gratiæ intelligatur efficientia, seu physica determinatio ad consensum liberum, sic concedo gratiam non habere efficaciam sine libero arbitrio, quamvis nec liberum arbitrium possit eam habere in actibus supernaturalibus sine gratia, prius operante ut velimus, et postea cooperante cum volumus. Unde, cum dicitur hanc efficaciam pendere ab homine, seu ab ejus arbitrio, ex se æquivocum est, et illis verbis non recte explicatur. Indicatur enim ita ex se posse, ut suis solis viribus possit, quod falsum est quantum ad efficiendum, quamvis sit verum quantum ad resistendum. Verius ergo ac proprius dicitur hanc efficientiam semper requirere usum liberi arbitrii, et sine illius influxu esse non posse, et ex sola ejus libertate impediri posse. Si autem efficacia gratiæ sumatur in actu primo per respectum ad infallibilem connexionem quam habet cum actu secundo, quomodo tribuitur vocationi efficaci, sic gratia efficax non includit intrinsece cooperationem liberi arbitrii, includit tamen habitudinem ad illam; et ita in executione nunquam exercetur illa efficacia sine cooperatione liberi arbitrii, quamvis non reducatur in illud simpliciter, sed in gratiam vocantem et adjuvantem. In intentione autem, seu præparatione talis vocationis et auxilii, quod non solum sit sufficiens, sed infallibiliter sit futurum efficax, reductio fit in solam divinam voluntatem, ut dictum est, et amplius in sequenti capite explicabimus.

CAPUT XV.

SOLVUNTUR OBJECTIONES, PRÆSERTIM EX SCRIPTURA ET AUGUSTINO.

1. *Prima objectio ex Scriptura.* — Multa ex fundamentis quibus auctores contrariæ sententiæ moti sunt ad constituendam efficaciam gratiæ in prædeterminatione physica, sunt in

superioribus expedita. Tamen, ut omni ex parte eis satisfaciamus, oportet reliqua, quæ supersunt, sigillatim proponere, et præsertim nonnullas locutiones Scripturæ, et Augustinum amplius declarare, ut evidentius constet, quod certissimum existimamus, sententiam illam nullum habere in Patribus fundamentum. Primo ergo obijciuntur illa testimonia, in quibus dicitur Deus facere ut faciamus, Ezech. 11 et 36: *Auferam a vobis cor lapideum, et dabo vobis cor carneum; Spiritum meum ponam in medio vestri, et faciam ut in præceptis meis ambuletis.* Quod testimonium ad rem præsentem late exponit Augustinus, de Gratia et libero arbitrio, c. 14 et sequent.; et Fulgentius, libro primo ad Monym. Et quidem verba illa, *Auferam, dabo, faciam ut faciatis*, actionem physicam et efficacem significant. Secundo, afferuntur illa testimonia, in quibus soli divinæ voluntati tribuitur hominis salus, vel conversio. Potissimum est illud ad Romanos 9: *Non est volentis, neque currentis, sed Dei miserentis*, cui consonat illud ad Philip. 2: *Deus est qui operatur in vobis velle et perficere pro bona voluntate.* Quæ loca tractans Augustinus in Enchiridio, cap. 32, et libr. 1 ad Simplic., quæstion. 2, et sæpe alias, vult totum esse tribuendum soli Deo. Tertio, hoc confirmant illa testimonia, in quibus justificatio hominis per bona opera voluntati divinæ per modum creationis tribuitur, quia ex sola illa pendet, saltem quoad prædeterminationem. Sic dicitur ad Ephes. 2: *Creati in operibus bonis, quæ præparavit Deus, ut in eis ambulemus.* Unde David, Psal. 50 petebat: *Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis.* Facit etiam illud 1 ad Corinth. 12: *Hæc omnia operatur unus et idem Spiritus, dividens singulis, prout vult*, et alia similia, quæ sunt frequentia. Quarto, præcipue adduci solet illud 1 ad Corinth. 4: *Quis enim te discernit? Quid autem habes quod non accepisti? si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis?* Quem locum ad hanc etiam causam tractat Augustinus, libro de Prædestinat. Sanctorum, capite quinto et sexto, dicens, Paulum illis verbis docere, neminem posse sibi tribuere quod sit melior alio, vel quod credat aut amet præ aliis, quia hoc totum accepit a Deo, cui hoc tribuendum est. At vero si libera determinatio ita esset ab homine, ut non esset ex priori prædeterminatione divina, discretio unius ab alio, homini potius quam Deo esset tribuenda, quia hæc discretio per hanc determinationem libe-

ram potissime fit. Quinto, addi potest locus ille Lucae decimo quarto: *Compelle eos intrare*, quod videtur dictum propter vehementem gratiæ motionem, quæ non apparet esse alia quam efficax voluntatis determinatio, et ideo *compulsio*, quasi per exaggerationem, appellatur. Quomodo dixit divus Thomas, 1 ad Corinth. 13, Paulum veluti coacte fuisse tractum ad fidem.

2. *Secunda ex Concilio Arausicano et Patribus.* — Secundo, principaliter objici possunt fere omnes canones Concilii Arausicani secundi, præsertim quartus, qui sic habet: *Si quis, ut a peccato purgemur, voluntatem nostram Deum expectare contendit, non autem, ut etiam purgari velimus, per Sancti Spiritus infusionem et operationem, in nobis fieri confitetur, resistit ipsi Spiritui Sancto per Salomonem dicenti: Preparatur voluntas a Domino; et Apostolo salubriter prædicanti: Deus est qui operatur in nobis et velle et perficere, pro bona voluntate.* Et hoc sensu sæpius repetit divinam gratiam facere in nobis ut invocetur a nobis, et ut legi obediamus, etc. Et similia leguntur apud Coelestinum Papam, epistol. 4 ad Episcopos Gall.; et Innocentium 1, epistol. 15 ad Concilium Carthaginense. Sed præsertim Augustino sunt frequentes hæc locutiones, quæ magna ex parte, capite undecimo et decimo quarto tractatæ et explicatæ sunt. Cujusmodi etiam est illa de gratia et libero arbitrio, capite decimo sexto: *Certum est nos facere cum facimus, sed ille facit ut faciamus*; et illa de Dono persever., c. 14: *Quia eis ut crederent non est datum, unde crederent est negatum.*

3. *Tertia, ex errore Semipelagianorum et testimoniis Augustini.* — Tertio, principaliter objiciunt nobis quod plus nimio libero arbitrio tribuamus, et aliqua ex parte ad errorem Semipelagianorum, seu reliquas Pelagianorum inclinemus; quia in aliquo genere libertati tribuimus, tanquam primæ radici et causæ, determinationem ad consensum supernaturalem, quod est illi tribuere consummationem divinæ vocationis; quod plus est quam si solum initium ei tribueremus. Quod autem hoc tribuatur juxta nostram sententiam soli voluntati, patet, quia, postquam Deus vocavit et paratus est ad concurrendum, adhuc expectat influxum et cooperationem nostræ libertatis; ergo sola illa est a qua pendet illa quasi applicatio et determinatio ad dandum suum consensum; et ita ex hoc solo capite, ut infra dicemus, docent auctores hujus sententiæ

posse contingere ut unus convertatur, et non alius.

Nec satis est si dicatur hanc determinationem liberi arbitrii non esse sine gratia adjuvante et præveniente; nam de priori, ait Augustinus, lib. 4 contra duas epist. Pelag., c. 6: *Quid prodest, quod dicunt gratiam adjuvare propositum bonum? id quidem sine scrupulo acciperetur Catholice dictum, si non in bono proposito meritum ponerent.* At vero hæc sententia meritum et laudem ponit in bono proposito facto ex libera determinatione voluntatis, quamvis cum adjuvante gratia; ergo non satis id est ad tollendum scrupulam Semipelagianismi. De posteriori vero, id est, præveniente, quod etiam non sufficiat, sumitur ex Augustino, lib. de Prædest. Sanct., cap. 1, ubi, scribens de quibusdam fratribus, de quibus Prosper et Hilarius solliciti erant, et ad eum scripserant quod adhuc essent Semipelagianorum errore infecti, sic inquit: *Per venerunt isti fratres nostri, pro quibus sollicita est pia charitas vestra, ut credant cum Ecclesia Christi, peccato primi hominis obnoxium nasci genus humanum, nec ab isto malo, nisi per justitiam secundi hominis, aliquem liberari. Per venerunt etiam ut præveniri voluntates hominum Dei gratia fateantur, atque ut ad nullum opus bonum, vel incipiendum, vel perficiendum si i quemquam sufficere posse consentiant.* Ecce hi admittebant prævenientem gratiam, et initium omnis boni operis et adjutorium illi tribuebant, et nihilominus in errore versati esse dicuntur; quis ergo poterat esse eorum error, nisi quod non totam determinationem libertatis gratiæ adscribebant? Et confirmatur ex alia doctrina ejusdem Augustini supra tacta, constituentis differentiam inter Angelos et homines in statu innocentiae ex una parte, et homines lapsos ex alia; nam in his majorem ædificationem gratiæ requirit ad opera gratiæ, quam in illis; hæc autem differentia non potest esse nisi quod in nobis requirit gratiam ex se prædeterminantem absque ullo ordine ad præscientiam, quam in illis non postulat; ergo. Major constat ex Augustino, lib. de Corrept. et grat., cap. 10 et 11, et lib. de Dono perseverant., cap. 7; minor autem patet, quia in Angelis et Adamo ante lapsum, fuit necessaria vocatio interior congrua secundum præscientiam conditionatam; ergo, si amplius in nobis requiritur, id esse non potest nisi gratia ex se prædeterminans. Et confirmatur tandem, quia tota hæc gratia, quam explicuimus, videtur con-

sistere in doctrina et suasionem ex parte objecti. Augustinus autem l. 1 de Grat. Christi, c. 10, 11, 13, 14, 24 et 26, et sæpe alias, docet, contra Pelagium, hanc gratiam non sufficere, sed requiri aliam potentiorum, quæ efficaci virtute faciat ut faciamus, et ex nolentibus volentes reddat.

4. Ultimo adjungere possumus Philosophicam rationem, nam voluntas nullam habet propriam vim activam ad actus supernaturales; nam ex se est omnino improporcionata et inferioris ordinis; ergo nullo modo potest elicere supernaturalem actum, inchoando illum, tanquam propria causa, etiam in suo genere; ergo oportet ut Deus utatur illa tanquam instrumento, quod non potest aliter fieri, quam per physicam præmotionem. Unde in hoc cerni potest magna differentia inter hos actus supernaturales et actus naturales, tam bonos quam malos, quod in naturales influit voluntas propria virtute, et ideo recte intelligitur posse inchoare actum cum communi concursu Dei in actu primo indifferenter oblato, determinando illum in actu secundo sua cooperatione; at vero in actus supernaturales nullo modo influit voluntas propria virtute, sed ut elevata tantum; et ideo non videtur posse illo modo inchoare supernaturalem actum, nec sufficere indifferentem concursum, cujus determinatio excedit naturales vires voluntatis; oportet ergo ut ab ipso Deo determinatus sit, ut hoc modo voluntatem elevet. Unde necessario consequenter fit ut illam etiam prædeterminet.

Explicantur sacra Scripturæ loca.

5. *Exponuntur illa verba:* Faciam ut faciatis. — Ad testimonia Scripturæ uno verbo satisfieri posset, dicendo omnia illa vera esse propter gratiam excitantem et operantem, ut ab Augustino in citatis locis exponuntur, et in superioribus sæpe visum est. Neque ullus Sanctorum vel interpretum illa intellexit de physica prædeterminatione. Sed, ut clarius omnibus satisfaciamus, aliquid est de singulis dicendum. Et imprimis in illis verbis, *Faciam ut faciatis*, qui intelligunt hoc dicere Deum propter physicam prædeterminationem, non possunt hoc intelligere singulariter de operibus gratiæ, sed etiam de actibus bonis moraliter, imo et de actibus malis, ad quos requirunt, vel, si consequenter loquantur, requirere debent eandem prædeterminationem. At vero hoc modo multum enervant

vim horum testimoniorum ad gratiæ dona ex eis colligenda, quia illa operatio Dei communis est omnibus actibus humanis, ut ipsi aiunt; consequens autem est contra communem sensum horum verborum, et præsertim contra Augustinum.

Deinde, addo promissiones illis verbis factas per Ezechielem, non esse speciales ad prædestinatos, seu eos qui gratiam efficacem recipiunt, sed esse generales ad universam Ecclesiam pro tempore legis gratiæ; non ergo sunt illa verba dicta propter efficacem aut physicam prædeterminationem, sed propter abundantiam gratiæ in lege Evangelica communicandam; et præsertim propter efficaciam sacramentorum, per quæ Deus mutat corda, et dat novum Spiritum effundendo gratiam ex opere operato. Hæc expositio constat ex contextu Ezech. 36: *Effundam super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris, et ab universis idolis vestris mundabo vos*; quæ verba, juxta expositionem Hieronymi et omnium, promissionem baptismi continent; et immediate post illa subditur: *Et dabo vobis cor novum, et spiritum novum, etc.*, et deinde adjunguntur quæ superius citata sunt. Ubi Hieronymus sic ait: *Et considerandum quod cor novum et spiritus novus detur per aspersionem et effusionem aquæ; quando autem cor novum datum fuerit, et spiritus novus, tunc auferetur de corde Judaico omnis duritia, quæ lapidi comparatur, ut pro lapideo corde sit cor molle et tenerum, quod spiritum Dei in se possit recipere, et inscribi litteris salutaribus. Tunc ambulabunt in præceptis Domini, etc.*, et concludit: *Quod præsentis tempore comprobatur.*

Tandem, etiamsi in universum illa verba intelligantur de omnibus actibus gratiæ, verissime dicuntur ratione gratiæ excitantis, per quam Deus et emollit corda, et inclinat ea ad opera pietatis, atque ita facit ut bene faciant. Ut autem intelligamus non ita hoc facere Deum, quin humanum arbitrium possit ei resistere, subditur Ezech. 11: *Quorum autem cor post offendicula et abominationes suas ambulat, horum viam in capite suo ponam, dicit Dominus Deus.* Quod impletum esse dicit Hieronymus, in Judæis, qui post Christi adventum divinæ gratiæ et vocationi restiterunt. Neque Augustinus et Fulgentius aliud dicunt in citatis locis. Imo, Augustinus expresse ait, illis verbis solum significari, et gratiam Dei antecedere omnia merita hominis, et habere magnam virtutem ad immulanda corda homi-

num, cum etiam obdurata corda convertat, nimirum per efficacem vocationem supra explicatam, et adjuvantem gratiam. Quod explicuit Fulgentius, dicens: *Dat Deus cor novum, ut in justificationibus ejus ambulemus, quod pertinet ad bonæ voluntatis initium. Dat etiam ut judicia ejus observemus et faciamus, quod pertinet ad bonæ operationis effectum. Unde cognoscimus Dei esse ut bonum facere velimus, scilicet, per excitantem gratiam, et ut bonum facere valeamus, nimirum per adjuvantem.*

6. *Exponuntur verba Pauli:* Non est volentis, etc. — Ad testimonia secundo loco posita, eadem fere adhibenda est responsio; nam imprimis, si illa verba: *Non est volentis, neque currentis, etc.*, dicta sunt propter efficacem Dei prædeterminationem, simili modo dici posset de homine pravam voluntatem habente: Non est volentis, neque cadentis, sed Dei impellentis; et eodem modo dicitur: Deus est qui in vobis operatur velle, sive bonum, sive malum, pro sua voluntate. Atque ita non solum sequitur actionem malam æque refundi in Deum ac bonam, sed etiam ex illis locis nihil speciale colligi de operibus gratiæ. Nulla ergo est in illis locis mentio auxilii physice prædeterminantis. Sed in priori testimonio, scilicet, *Non est volentis, neque currentis*, sermo est de divina electione et prædeterminatione, ut Augustinus passim exponit, et superius citatum est c. 9, et 11, et 14. Nam, licet in re ipsa, et in executione, hominis volentis sit converti, consentiendo divinæ vocationi cum Dei adjutorio, tamen, quod Deus præparaverit homini talem vocationem tali tempore et modo quo illi congruebat ut converteretur, hoc non fuit hominis volentis, neque currentis, sed Dei miserentis. Addit Anastasius Sinait., lib. Quæstionum in Script., quæst. 59, Paulum usum fuisse illis verbis accommodatis ad exemplum Esau et Jacob, quod adduxerat: quia paterna benedictio et primogenitura non fuit volentis Esau, et currentis jussu patris ad quærendam venationem, ut ei bene diceret; sed fuit Jacob, cujus Deus est miseratus; et subdit Anastasius: *Quod si etiam in nobis hoc quispiam acceperit, ab eo quod decet minime aberrabil; etenim non volentis solum virtutem, neque currentis et contententis est se recte gerere, sed et miserentis, et adjuvantis Dei.* In quibus verbis indicat aliam expositionem supra tractatam, c. 9, ex Nazianzeno et Chrysostomo. Est et alia expositio Chrysostomi, et Græcorum, Ambrosii, Hieronymi, et aliorum, dicentium illa verba non esse Pauli

affirmantis, sed posita esse ex persona alicujus objicientis. Verumtamen nunc Augustini expositio nobis sufficit.

Exponuntur verba Pauli: Deus est qui operatur, etc. — Quæ potest eadem accommodari ad alia verba, *Deus est qui operatur in vobis velle, etc.*, de quibus jam etiam in superioribus cum Augustino diximus, nostrum velle bonum et supernaturale specialiter attribui Deo ratione gratiæ operantis; et sub ea ratione tribui soli Deo, quia ipse solus est qui moraliter prævenit, et facit ut velimus, quamvis ipsum velle non solus Deus faciat, sed gratia Dei nobiscum: legatur Augustinus, lib. 83 Quæst., q. 68.

7. *Exponuntur verba Pauli:* Creati in operibus bonis, etc. — Ad tertiam partem testimoniorum, respondetur (quidquid sit de prædeterminatione divina, de qua statim capite sequenti) justificationem nostram, et opera quæ ad illam disponunt, nomine creationis in Scriptura significari, vel ad denotandum illud esse proprium opus Dei, et altioris ordinis quam sint effectus naturales; vel certe ad significandum justificationem totam, moraliter loquendo, ex nihilo fieri ex parte nostra, quia fit ex nullo merito nostro, et quia, ut ait Paulus (1 Cor. 13): *Si charitatem non habuero, nihil sum; et hæc est expositio communis.* Nec video quomodo ex illa appellatione, aut ex testimoniis ibi citatis, possit vel apparenter colligi physica prædeterminatio. Nam ex illis verbis: *Creati in operibus bonis, quæ præparavit Deus, etc.*, ad summam colligitur beneficium divinæ prædeterminationis et supernaturalis providentiæ, qua Deus nobis præparavit auxilia supernaturalia, quibus sublevemur et adjuvemur ad opera supernaturalia. Ex illis autem verbis: *Cor mundum crea in me, Deus, etc.*, solum habemus Deum esse principalem auctorem qui nos justificat, et peccata remittit, et qui nos excitat et adjuvat ut convertamur. Unde non aliud in re significat illa verba quam alia: *Converte nos, Domine, etc.* In verbis autem illis: *Dividens singulis prout vult*, aperte est sermo de gratiis gratis datis, et de Ecclesiasticis ministeriis; et sunt etiam vera de gratiis prævenientibus, licet ibi Paulus de illis non loquatur; at de gratia sanctificante bene Concilium Tridentinum definivit, sess. 6, c. 7, in unoquoque recipi, *secundum mensuram quam Spiritus Sanctus partitur singulis, prout vult, et secundum propriam cujusque dispositionem et cooperationem.* Quod si hæc ipsa cooperatio et dispositio in Dei vo-

luntatem iterum refundenda est, id erit secundum gratuitam prædeterminationem vel electionem, quæ non media physica prædeterminatione, sed media congrua vocatione ad effectum perducitur, ut sæpe est indicatum, et ex professo dicitur capite sequenti.

8. *Exponuntur verba Pauli:* Quis enim te discernit? — Ad quartum testimonium: *Quis enim te discernit?* nonnulli Græci longe diverso modo legunt et intelligunt illa verba. Reprehendit enim Apostolus nonnullos Corinthios, qui inter ministros Evangelii dijudicabant, et quosdam contemnebant, et hoc est, quod ait illis verbis: *Ne supra quam scriptum est, unus adversus alterum infletur pro alio, scilicet, illum contemnens, et seipsum vel alium illi præferens; et deinde subjungit: Quis enim te discernit?* id est, quis te dijudicat, aut unde te majori laude aut honore dignum censes, cum fallax sit humanum iudicium? Sicut paulo antea dixerat: *Mihi autem pro minimo est, ut a vobis judicer, aut ab humano die; sed neque meipsum judico; nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum. Qui enim judicat me, Dominus est.* Itaque in hoc sensu, in verbis illis non est sermo de causa quæ in re efficit unum sanctiorem alio, sed de eo ad quem pertinet iudicium ferre de hac hominum diversitate. Quia vero etiam si de tali diversitate constaret, non potest habere homo unde gloriatur ex se, subdit Apostolus: *Quid autem habes quod non accepisti?* Ita exponit Chrysostomus, hom. 12, quem Theophylactus imitatur.

9. Secundo, admittimus receptam expositionem D. Augustini, D. Thomæ et aliorum, scilicet, Apostolum loqui de causa discretionis et differentię inter sanctum et non sanctum, et sanctiorem ac minus sanctum, et velle in Deum esse referendam. Id autem duobus modis fieri et intelligi potest. Uno modo, ut referatur in Deum solum; alio modo, ut referatur in Deum, ut in principalem auctorem, non tamen solum. Priori modo est id verum secundum ordinem intentionis, seu prædeterminationis divinæ, non tamen secundum executionem. Quod enim ita Deus inter duos discreverit, ut hunc elegerit, et non illum, et huic præparaverit congruam vocationem, et non illi, solius divinæ voluntatis fuit. Quod vero in re iste assequatur gloriam, et sanctificetur, et non ille, vel magis sanctificetur quam ille, non est solus voluntatis divinæ, sed etiam est voluntatis et cooperationis humanæ, ut Concilium Tridentinum dixit, imo et Paulus, 2 ad

Tim. 2, dicens: *Si quis emundaverit se ab his, erit vas in honorem sanctificatum.* Quod notavit Damascenus, lib. 4 de Fide, c. 24. Itaque, quod Deus ita vocet hominem, et ei provideat prout expedit ut sanctior fiat, solius est benevolentię divinæ, et hoc modo Dei solius est discernere. Tamen in ipso usu, et exercitio homo non fit sanctior, nisi libero usu suæ voluntatis. Ne vero hinc aliquis sumere possit superbię occasionem, subdit Paulus: *Quid autem habes quod non accepisti?*

Huic autem veritati non obstat, ut supra, c. 9, ex Augustino retuli, quod homo sua libera determinatione hoc bonum accipiat; quia hanc ipsam liberam determinationem sine Deo inspirante et adjuvante habere non potest; unde totius illius boni principalis auctor est Deus. Ita fere Augustinus citatis locis, præsertim lib. 83 Quæstion., quæst. 68, et lib. 2 de Nupt. et concupiscent., capite decimo sexto, et sequentibus. An vero, vel quomodo possit homo de hoc usu suæ libertatis gloriari, dicemus capite decimo septimo, ubi alia testimonia Augustini in hujus expositionis confirmationem afferemus.

Nunc solum addo (quod in aliis testimoniis annotavi), si verba illa: *Quis enim te discernit?* dicta essent quia Deus, per physicam prædeterminationem, hunc movet ad actum supernaturalem et non alium, eadem ratione, in quocumque bono actu morali, æque dicendum esse, solum Deum discernere operantem a non operante; imo et in malis actibus idem esset dicendum, si consequenter loquendum esset. Atque ita nihil speciale ac proprium ex his testimoniis haberemus, quo specialia ac propria gratiæ dona confirmaremus, quod quam sit absurdum satis ex dictis constat. Non est igitur sermo Pauli de physica præmotione, sed de speciali auxilio præveniente, quo Deus, per vocationem suam præsertim efficacem, præparat hominis voluntatem ut credat, pœnitentiam agat, vel alio modo supernaturaliter operetur. Ratione cujus vocationis (ut Augustinus dixit, lib. 83 Quæstionum, quæst. 68): *Et si quisquam sibi tribuat quod venit vocatus, non potest sibi tribuere quod vocatus sit; qui autem vocatus non venit, sicut non habuit meritum præmiū ut vocaretur, sic inchoat meritum supplicii, cum vocatus venire neglexerit.*

10. *Exponuntur illa verba:* Compelle eos intrare. — Ad ultimum testimonium, quidam interpretantur verba illa: *Compelle eos intrare*, de propria et externa compulsione; et